

Svajonų
ROMANAI

Tango

ELLE KENNEDY
Nevaldoma situacija

9,79 Lt / 2013

Knygute.lt

Elle Kennedy

NEVALDOMA SITUACIJA

Romanas

Versta iš Elle Kennedy, *Witness Seduction*, 2011
© Elle Kennedy, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-745-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

- Gerai, o jeigu taip: eini gatve ir staiga atsi-trenki į aukštą gražų tamsiaplaukį nepažįsta-mąjį, jis apsuka tau galvą, pažvelgia tiesiai į akis ir taria: *Dar niekada nemačiau tokios gra-žuolės. Išgerk su manimi kavos, paslaptingoji mergele.* Eitum su juo?

Marlė Kinkeid prapliupo juoktis ir vos neišlie-jo kavos ant ažuolinio stalo, stovinčio virtuvės viduryje. Ji padėjo puodelį ir nusišypsojo ge-riausiai draugei.

- Paslaptingoji mergele? - pakartojo ji. - Na... nesu tikra, ar galėčiau susitikinėti su vy-ru, kuris taip mane vadintų.

Gvena Šafer užvertė akis.

- Gerai, apsimesk, kad jis taip nesakė. Tebū-nie tas iš koto verčiantis gražuolis nori pavai-šinti tave puodeliu kavos. Eitum?

- Nežinau. Gal. - Marlė atsiduso. - Kodėl taip nori, kad vėl pradėčiau susitikinėti?

Gvena apie tai prakalbo prieš valandą, vos įžengusi į namus, ir Marlei jau buvo pabodę. Įprastai jai patikdavo, kai Gvena laisvadienį užsukdavo paplepėti prie kavos, bet šitas po-

kalbis ėmė nervinti. Jis prasidėjo Gvenos mėginimu įtikinti nueiti į akląjį pasimatymą ir nejučia ėmė suktis apie tariamas nesąmoningas situacijas. Ji žinojo, kad draugė nori gero, bet kokia prasmė vardyti visus įmanomus būdus susipažinti su vyru?

- Jau kelis mėnesius beveik nekėlei kojos iš namų, - atsakė Gvena. - Noriu vėl matyti, kaip linksminiesi. O tu tik dažai, tapetuoji ir...

- Darau remontą, - įsiterpė Marlė. - Ir tuo mėgaujuosi.

- Slepiesi nuo pasaulio ir pati tai žinai, - atkirto Gvena, tačiau po kiek laiko prakalbo švelniau. - Klausyk, brangute, suprantu. Tas šunsnukis vis dar slapstosi. Aš taip pat nerimaučiau. O jei jis pasirodys ir ims melsti pagalbos ar panašiai?

Marlės kūnas įsitempė. Ji sunkiai nurijo seiles ir pasisuko, kad nematytų tamsžalėse draugės akyse žybčiojančios pažįstamos užuojautos. Marlė nepakęsdavo, kai Gvena užsimindavo apie Patriką. Neapkęsdavo, kai jai primindavo netikėtai pasibaigusius santykius.

Prieš aštuonis mėnesius ji buvo nepaprastai laiminga. Turėjo mėgstamą darbą, įsigijo pirmuosius namus, įsimylėjo.

Na, darbą ir namus ji tebeturėjo, bet mylėtas vyras? Paaiškėjo, kad jis nebuvo vertas nemarios jos meilės.

Su Patriku Marlė susipažino ligoninėje, kur jis gydėsi bjaurią durtinę žaizdą šone. Tuo metu ji buvo įsitikinusi, kad jį apiplėšė einantį iš darbo. Marlė paskyrė į jo palatą, ir žavus plevėsa Patrikas greitai ją suviliojo.

Į pirmąjį pasimatymą juodu nuėjo tą vakarą, kai jį išleido iš ligoninės, o po trijų savaitių jis, galima sakyti, atsikraustė pas ją. Praėjus dar keturiems mėnesiams jiedu susižadėjo.

Visa tai truko penkis mėnesius. Penki puikūs seksai, juoko ir didelės meilės gražiam, dėmesingam vyrui mėnesiai. Jis patupdė ją į apsauginį burbulą ir įtikino, kad įmanoma viskas. Patrikas mokėjo įtikinti. Taip gerai, kad, policininkams pasibeldus į duris, Marlė jį apgynė.

Vis dar prisiminė sumišusių pareigūnų veidus, kai pagaliau suvokė tiesą. Jos sužadėtinis – ne laisvai samdomas interneto dizaineris, o narkotikų prekeivis. Negana to, kaip įtariama, nušovė federalinį agentą.

Dieve, kokia ji kvailė.

– Jis nepasirodys, – niūriai tarė Marlė. – Tik-

riausiai guli Meksikos paplūdimyje ir juokiasi iš teisėsaugos pareigūnų, kad nepavyko jo sugauti.

Laimei, nuo tada, kai prieš tris mėnesius pabėgo, Patrikas nebandė su ja susisiekti – ir gerai. Ji nebenorėjo jo matyti ir pastaruosius kelis mėnesius nėrėsi iš kailio, kad visiškai ištrintų jį iš savo gyvenimo. Patriko drabužius sudegino kieme, o sužadėtuvių žiedą nuleido į tualetą.

Apmaudu, bet niekaip neįstengė atsikratyti minčių apie jį.

– Aš taip pat nepatenkinta policininkais, – susiraukusi pasakė Gvena. – Iki šiol negaliu patikėti, kad jie manė, jog tu įsipainiojusi.

Marlė sučiaupė lūpas.

– Detektyvas Ernandesas negalėjo patikėti, kad buvau tokia naivi. Kaip aš nenutuokiau, jog mano sužadėtinis nusikaltėlis?

– Tu nebuvai naivi. Tiesiog Patrikas – apsigimęs melagis.

– Taip, tikrai. – Marlė pakėlė savo puodelį, Gvenos ištuštintąjį ir abu padėjo į kriauklę. – Bent jau policija pagaliau davė man ramybę. Beliko viltis, kad taip bus ir toliau. Gal jau galėtume nekalbėti apie Patriką?

Gvenos veidas praskaidrėjo.

- Gerai. O galim kalbėtis apie Niko draugą?

Marlė užgniaužė aimaną.

- Jau sakiau, manęs nedomina.

- Nesiūlau su tuo vyruku susituokti. Tai viso

labo pasimatymas. Vienas menkutis pasimatymėlis. Sakei esanti pasirengusi vėl susitikinėti.

- Ne, sakiau galbūt esanti pasirengusi. - Marlė

nupūtė ant kaktos užkritusią plaukų sruogą.

- Bet aklas pasimatymas - prastas sprendimas,

aišku? Nevakarieniausiu su nepažįstamuoju.

Neversk manęs, tai pernelyg... intymu.

- Tai nueikim į dvigubą pasimatymą.

- Ne. - Nežiūrėdama į Gveną, ji nurijo galu-

gerklyje susitelkusį kartėlį ir pridūrė: - Negaliu

eiti į pasimatymą su nepažįstamuoju. Negaliu,

Gvena. Kol kas.

- Gerai, bet žinok, kad tema nebaigta. Dar

pasikalbėsime. - Gvena stryktelėjo nuo taburetės,

rudos jos garbanos šokčiojo ant pečių,

paskui pasiėmė nuo spintelės juodą odinę rankinę.

- Turiu lėkti. Per pietus susitinku su Niku.

Marlė išėjo iš virtuvės įkandin draugės, basomis

pėdomis tapnodama per nusitrynusias kietmedžio grindis. Jiedvi pasiekė koridorių,

apeidamos kelią užstojančią krūvą medinių lentų. Jaunesnysis Marlės brolis Semas žadėjo pora pėdų praplėsti spintą ir praėjusį savaitgalį išgriovė sieną. Paskui sulaukė skambučio ir išvyko tvarkyti skubių darbo reikalų. Nuo to laiko jis negrįžo, o Marlei liko skylė grindyse ir visos jo supirktos lentos koridoriuje.

Tačiau dėl to ji nesikrimto. Semas sunkiai dirbo tėčio statybos įmonėje, ir Marlė džiaugėsi, kad jam gerai sekasi. Vaikystėje brolis buvo neatsakingas ir išsiblaškęs. O dabar surimtėjo, nors ir teko palikti seserį bėdoje.

Prieangyje Gvena stabtelėjo.

- Nori papietauti su mumis? - pasiūlė ji.

- Ačiū, atsisakysiu. - Marlė nebuvo nusiteikusi stebėti, kaip Gvena varto akis prieš ilgametį vaikiną. Juodu vis dar elgėsi tarsi palaimingi jaunavedžiai, nors iš tiesų draugavo jau kelerius metus.

Draugė įtariai pažvelgė į ją.

- Kaip ketini praleisti likusį laisvadienį?

- Valysiu pakraigę, - atsakė ji tramdydama šypsena.

Gvena suirzusi atsiduso.

- Tu nepataisoma.

Pagaliau Marlė nusišypsojo.

- Aha, bet tu vis tiek mane myli.

- Negaliu ginčytis. Gerai, rytoj susitiksime ligoninėje. - Gvena pasilenkusi skubriai ją apkabino ir nulėkė prieangio laipteliais prie juodo žvilgančio džipo, pastatyto už raudono mazdos kabrioletu, kurį Marlė turėjo nuo aštuoniolikos.

Marlė pamojavo draugei, pažiūrėjo, kaip Gvena nuvažiuoja, ir grįžo vidun. Likusi viena sunkiai atsiduso. Kalbant apie Patriką, skrandis visada susitraukdavo ir sukildavo siaubingas jausmas. Liūdesio ir kartėlio mišinys sudosnia pykčio priemaiša. Aplinkiniai ragino ją pamiršti - ir Gvena, ir draugai iš ligoninės, ir tėtis, ir brolis.

Atrodo, niekas jos nesuprato. Nesuvokė, kaip Patrikas ją įskaudino. Be to, jis taip pamynė jos pasitikėjimą savimi, kad Marlė nebuvo tikra, ar kada nors jį susigrąžins.

Kokia moteris gali įsimylėti žmogžudį? Kodėl ji nepastebėjo Patriko apgaulės? Žinojo esanti ne pirma ir ne paskutinė, kurią tas vyras apgavo. Po paraliais, kartą ji pažiūrėjo dokumentinį filmą apie tai, kaip žudikai maniakai išmoningai apgaudinėja mylimuosius.

Tačiau dėl to padėtis nesikeitė. Marlė vis tiek

jautėsi kaip kvailė. Patikėjo Patriko melu ir leidosi taip lengvai apmulkinama. Jis net įtikino atidaryti bendrą taupomąją sąskaitą sakydamas, jog vis tiek jos prireiks susituokus. Gerai, kad ji taip ir neprisiruošė padėti pinigų, bet tai vis tiek erzino, ypač dėl to, kad policininkai ją įšaldė ir nebebuvo galima uždaryti.

Žinoma, gal Marlė ir slėpėsi nuo pasaulio, tačiau namo remontas padėjo atitraukti mintis nuo pabėgusio buvusio sužadėtinio. Be to, jai šis darbas patiko.

Marlės namas stūksojo akligatvio gale, apsuptas dailių Viktorijos laikų namų ir vešlių guobų. Dviejų aukštų, išdažytas šviesiai, jis prašyte prašėsi naujų langinių. Bet senas namas jai patiko. Atnaujinusi vidų ketino imtis ir išorės.

Marlė nuėjo į skalbyklą pasiimti valymo priemonių. Pėdas įbruko į baltus sportbačius, išvilko kibirą su priemonėmis prie namo, kur į pilkšvai žalią stogą buvo atremtos medinės kopėčios.

Taip, galbūt valyti pakraigę ir nėra įdomiausia veikla laisvadienį, bet tai padaryti reikėjo. Nežinia, galbūt viena iš Gvenos išgalvotų situacijų kada nors taps tikrove.

Aukštas gražus tamsiaplaukis nepažįstamasis prieina prie namo. *Paslaptingoji mergele*, - taria jis. - *Tavo grožis mane pakerėjo. Leisk išvalyti namo latakus.*

Marlė sutramdė juoką. Užvertusi akis, apsimovė gumines pirštines ir pasilipo ant pirmos kopėčių pakopos.

- Šitai mergelei nereikia, kad ja rūpintųsi vyras, - šypsodamasi sumurmėjo pati sau.

*****

Kalebas Fordas atsilošė minkštoje sukamojoje kėdėje ir susimąstė, kada gi virto vojeristu. Dirbant teko daugybę kartų sėdėti pasaloje, bet šįsyk jautėsi... prastai.

Pasiutusiai susijaudinęs, bet, po velnių, prastai.

KNA¹ agentu jis dirbo dešimt metų, dešimtis nusikaltėlių pasodino už grotų, per karjerą buvo dukart pašautas, tačiau ši pasala jį žudė. Tai turėjo būti paprasta užduotis, kurią galėjo atlikti net miegodamas. Tobula vieta, naujausia elektroninė įranga, stebimoji retai išeidavo

---

¹ Kovos su narkotikais agentūra (angl. Drug Enforcement Administration) (čia ir toliau - vert. pasta-bos).

iš namų, tik darbo valandos buvo neregulios.

Taip, teoriškai ši pasala turėjo būti paprasta.

Tačiau jis niekada nepagalvojo apie stublinamą Marlės Kinkeid žavesį.

Kalebas pasimuistė kėdėje, vildamasis numalšinti įtampą slėpsnose. Gurkšnelis šalto limonado, stovinčio ant stalo priešais, padėjo atvėsinti gerklę, bet neužgesino liepsnos apatinėje kūno dalyje.

Metęs žvilgsnį į ekranus, rodančius laukujes ir užpakalines Marlės duris, jis nepastebėjo nieko judančio. Tiesa, jam nereikėjo būti tokiam budriam, nes buvo įrengti judesio jutikliai, kam nors einant pro juos, ekranai garsiai suzvimbavo. Tačiau prie namo judėjimas buvo didelis.

Marlė, vilkinti išblukusius nukirptus šortus ir raudoną berankovę palaidinę, mūvinti geltonas gumines pirštines, pasilipusi ant kopėčių ilgu šepečiu valė pakraigę. Šlapi lapai ir purvas, praėjusios nakties audros suneštos šiukšlės krito ant žolės dešimties pėdų spinduliu.

Po velnių, kokia ji miela, kai stovi ant tų kopėčių. Šviesi kasa darbuojantis siūbavo pirmyn atgal. Imdamasis bylos, Kalebas, žinoma, ma-

tė Marlės nuotraukas, bet iš tiesų ji buvo visai kitokia. Jau savaitę jis tūnojo kaimynystėje ir spėjo įsiminti jos veido bruožus – rudas akis, neįtikėtinai išsišovusius skruostikaulius, žavią riestą nosį, putlias geidulingas lūpas. Dieve, tos lūpos. Jos burna sukurta nuodėmei. Jau nekalbant apie kūną, kuris priverstų vyrą pamiršti net savo vardą.

Septynias dienas jis galvojo, kaip ji atrodo nuoga. Tačiau leidimas duotas kameras įtaisyti tik lauke. O ji persirengdama visada užtraukdavo užuolaidas ir versdavo jo vaizduotę šėlti stebint, kaip gundantis siluetas nusivelka apatinius.

Suskambo Kalebo telefonas – ir gerai, atitrauks dėmesį nuo kaimynės.

Atsidusęs jis pakėlė ragelį, gulintį prie klaviatūros, ir spustelėjo mygtuką *Atsiliepti*.

– Fordas, – tarė. Nuskambėjo kimiai, tad prieš kalbėdamas toliau turėjo atsikrenkšti.

– Aš *Starbucks* kavinėje už kampo, – pasakė Eidžėjus² Kalaganas su pietietišku akcentu. – Nori kavos?

Kalebas atitraukė žvilgsnį nuo ekrano....

---

² Eidžėjus – A. J.